

Ako vo filme - „Môj milovaný Syn“: Ježišov krst

Svojím krstom v Jordáne vychádza Ježiš v ústrety všetkým ľuďom a otvára im cestu k svojmu Otcovi. V prvý deň svojho verejného pôsobenia Pán odhaľuje spôsob, ktorým nás prichádza vykúpiť: prijímajúc naše hriechy a zdieľajúc Božiu lásku ku každému z nás.

11.01.2025

Ľud Izraela je rozrušený: objavil sa nový prorok. Po stáročia sa hlas Boha neozýval v krajine Judskej s takou silou. Preto sú ľudia otrasení a prichádzajú k Jánovi Krstiteľovi: „Vtedy prichádzal k nemu Jeruzalem a celá Judea i celé okolie Jordánu“ (Mt 3,5). Môžeme si predstaviť scénu z vtácej perspektívy. V diaľke vidíme mesto Jericho, obklopené palmami, a striebornú stuhu - rieku Jordán -, pretekajúcu cez vyprahnutú a skalnatú púšť. Je ľahké domyslieť si, že ľudia sa zhromažďovali pri jej brehu, pretože ďaleko od osvieženia vody by sa horúčava stala neznesiteľnou. Tam, pri brehu, zástup počúva jednoduché Jánovo posolstvo: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mt 3,2). Na srdciach tých ľudí neleží únava z cesty ani spaľujúce slnko, ale ťarcha ich hriechov.

Horké slzy

Jánove slová zasahujú duše týchto ľudí, ktorí vo svojom svedomí prehodnocujú všetky svoje priestupky proti Bohu. V mysliach niektorých z nich, zbožných Židov, ktorí dobre poznali Písmo, Jánov hlas pravdepodobne evokoval hlasy starozákonných prorokov. Ako Jonáš dôrazne vyzval Ninivčanov k pokániu a návratu k Bohu, podobne Ján Krstiteľ požadoval pravú konverziu. Židia zhromaždení na brehu Jordánu možno premýšľali ako obyvatelia Ninive: „Ktovie, azda sa Boh odvráti a zmiluje sa; odvráti sa od svojho hnevu a nezhynieme.“ (Jon 3,9).

Títo ľudia, ktorí si uvedomovali svoju hriešnosť, sa neuspokojili len s vnútorným pokáním, hoci bolo úprimné. Spaľovala ich bolesť z hriechov, a preto jeden po druhom pristupovali k prorokovi a „vyznávali svoje hriechy“ (Mt 3,6). To, čo by nikdy nepovedali iným ľuďom,

zverovali tomuto neznámemu,
pretože v ňom videli Božieho muža.
Mnohí z nich, pri spovedi, plakali
slzami tak horúcimi a horkými ako
púšť, na ktorej stáli. Slzy sa miešali s
vodou rieky, v ktorej ich prorok
úplne ponáral, aby ich pokrstil.

Ján kázal „krst pokánia na
odpustenie hriechov“ (Mk 1,4), no
dobre vedel, že táto voda nemôže
preniknúť až k duši, aby ju očistila.
Oni sami nemohli urobiť viac;
spoliehali sa na Božie prisľúbenie:
„Obráťte sa ku mne a obrátim sa k
vám“ (Mal 3,7). Obracali sa, ako len
mohli, a dúfali, že Boh si všimne ich
utrpenie a prinesie im spásu! Tak to
chceli a tak im to Ján sľuboval,
naplňajúc ich útechou: „Ten, čo príde
po mne, je mocnejší, ako som ja. Ja
nie som hoden nosiť mu obuv. On vás
bude krstiť Duchom Svätým a
ohňom“ (Mt 3,11). Duch a oheň, ktoré
im umožnia začať odznova. Ľud činil
pokánie, plakal nad svojimi hriechmi

a vyznával ich, a ponárali sa do vody, prosiac Pána, aby vykonal zázrak a uzdravil ich srdcia. Počúval Boh ich nárek?

Naplniť všetku spravodlivosť

Ďaleko od stredobodu scény sedí muž, ktorý počúva Jánove slová. Môžeme si ho predstaviť, ako sedí na kameni, s plášťom na hlave, aby sa chránil pred úpalom slnka. Jeho pozornosť sa tiež obracia k ľuďom okolo neho. Sleduje ich tváre, plné bolesti a nádeje. A ide ďalej. Svojím duchom preniká aj do ich srdiec a pozná, čo je v nich. Ten muž je večné Slovo, «skrze ktoré všetko povstalo a bez ktorého nepovstalo nič z toho, čo povstalo» (Jn 1,3). Slovo, ktoré sa v plnosti času «stalo telom a prebývalo medzi nami» (Jn 1,14). Oblečený v našu ľudskú prirodzenosť, rovnaký vo všetkom, okrem hriechu, načúva tichému volaniu tých kajúcich duší.

Ježiš vstane z kameňa a priblíži sa k rade ľudí, ktorí čakajú na svoj krst. Hoci nemá hriech, postaví sa medzi hriešnikov, ako jeden z nich. Takto sa prejavuje «solidárne s nami, s našou ťažkosťou obracať sa, opúšťať svoje sebestvo, zbaviť sa našich hriechov, aby nám ukázal, že ak ho prijmem do svojho života, je schopný nás opäť zdvihnúť a priviesť nás k Bohu Otcovi»^[1]. A keď dorazí k brehu rieky, zloží plášť a kráča smerom k Jánovi, ktorý čaká uprostred vody.

Pravdepodobne by Ján Krstiteľ sníval o okamihu, keď sa stretne s Ježišom. Je pravda, že ako deti sa títo dvaja bratraci – syn Alžbety a syn Márie – stretli niekoľkokrát, ale odvtedy už uplynulo veľa času. Ján však určite nečakal, že ho znovu stretne v tejto situácii, preto bol prekvapený, rovnako ako v lone svojej matky: „Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?“ (Mt 3,14). Ján zameral celý svoj život na prípravu

cesty pre Krista: jeho modlitbu na púšti, prísne pokánie, horlivé kázanie... On, Ján, je ten, kto potrebuje prijať Kristov krst, a nie naopak! Ale Pán, ktorý sa mu pozerá priamo do očí, odpovedá s istotou: „Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé“ (Mt 3,15). Táto veta patrí k tým tajomným výrokom nášho Pána, ktoré nás nechávajú v rozpakoch. Čo tým myslí, keď hovorí o splnení všetkej spravodlivosti?

Často si spravodlivosť spájame s prísnosťou. Je pravda, že spravodlivosť môže byť prísna, keď je to potrebné, ale v Bohu sú spravodlivosť a milosrdenstvo jedno a to isté. Pre Pána je spravodlivé vyhovieť prosbám týchto zarmútených sŕdc, ktoré hľadajú Božie odpustenie. Splniť všetku spravodlivosť znamená uskutočniť ospravedlnenie hriešnikov. Boh je spravodlivý znamená, že je verný, že

plní svoje slovo a že udeľuje
odpustenie tomu, kto sa kajú:
„Odvrhnete od seba všetky svoje
hriechy, ktoré ste spáchali, a utvorte
si nové srdce a nového ducha; prečo
by ste mali zomrieť, dom Izraela? Ved'
nemám záľubu v smrti
zomierajúceho, hovorí Pán, Jahve,
preto sa obráťte a budete žiť“ (Ez
18,31-32). Prišiel čas naplniť
starodávne proroctvá. Kristovým
krstom sa končí obdobie prisľúbení,
pretože začína obdobie ich
naplnenia.

Ján, poslušný, pokrstí Pána ako
každého iného. Ponorí ho do vôd, a v
tom „sa otvorili nebesia“ (Mt 3,16).
Voda, v ktorej Židia zanechali svoje
hriechy, má hlboký význam: Kristus
zostupuje do najväčšej ľudskej biedy
– symbolizovanej vodou – aby
všetkým otvoril cestu k Otcovi. Od
toho momentu sa voda, do ktorej sa
ponára, spája s otvoreným nebom a
bude sprostredkovať Božiu milosť.

Založil sa kresťanský krst, ktorý dáva večný život a odpúšťa hriechy. Celá spravodlivosť sa naplnila: teraz môžu kajúcnici byť pokrstení v Kristovi a oslobodiť sa od hriechov, ktoré ich ťažili.

Nepostrehnuteľný hlas

V prvý deň svojho verejného pôsobenia, po tridsiatich rokoch skrytého života, Ježiš odhaľuje spôsob, akým nás prišiel vykúpiť. „Hovorí nám, že nás nespasí z výšky, nejakým suverénnym rozhodnutím či mocným činom, dekrétom, nie: on nás spasí tým, že k nám prichádza a berie na seba naše hriechy. Takto Boh poráža zlo sveta: zostupuje a prijíma ho na seba. To je aj spôsob, ako môžeme povzniesť ostatných: nie súdením, nie poukazovaním na to, čo robiť, ale tým, že sa staneme blízkymi, súcitnými, deliacimi sa o Božiu lásku. Blízkosť je Boží prístup vo vzťahu k nám“^[2].

Nebesá, ktoré sa otvorili, akoby cez prasklinu, umožňujú Bohu vstúpiť do nášho sveta: „Boží Duch zostupoval ako holubica a prichádzal nad neho. A z neba zaznel hlas: ‚Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie‘ “ (Mt 3,16-17). Boh sa v tejto chvíli jasne zjavuje ako Najsvätejšia Trojica: Otec – vo forme hlasu, Syn – v prijatej ľudskej podobe, a Duch – v podobe holubice. Jeden Boh v troch osobách.

Zdá sa, že okrem Jána prítomní Židia túto Božiu manifestáciu nevnímali, ale zázrak sa stal a už pôsobil medzi nimi. Je veľmi pravdepodobné, že títo kajúcní ľudia neočakávali tak veľa. Očakávali len odpustenie svojich hriechov, no dostali oveľa viac: Boh nechcel len odpustiť, chcel ich mať pri sebe, priviesť ich do tajomstva svojej Trojice Božských Osôb a urobiť z nich svojich najbližších. „Keď prišla plnosť času, poslal Boh na svet svojho Jednorodeného Syna, aby

znovunastolil pokoj; aby, vykupujúc človeka z hriechu *adoptionem filiorum recipemus* — sme my ľudia dostali adoptívne synovstvo, aby sme sa stali Božími deťmi, oslobodenými spod jarma hriechu a schopnými mať účasť na vnútornom živote Najsvätejšej Trojice.“^[3] —.

Niekedy sa môže zdať, že tajomstvo Trojice je pre život kresťana niečím vzdialeným. Ale keď sa vrátíme k scéne pri Jordáne a vidíme, ako Ježiš vystupuje z vody, pripomíname si, že aj my sme jedného dňa vystúpili z vôd krstu, zjednotení s Kristom – synmi v Synovi. Aj v tom okamihu zostúpil Duch s príslubom konečného oslobodenia, rovnako ako holubica pre Noema predstavovala príslub novej zeme. A v ten deň zaznel nad nami hlas Otca. Hlas, ktorý nepočuli tí, ktorí boli prítomní pri našom krste, rovnako ako ho nepočuli vtedy Židia. Ale skutočný hlas, ktorý povedal o nás, keď sme už boli

zjednotení s Kristom: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“ „Tento otcovský hlas, nepočuteľný pre ucho, ale jasne počuteľný pre toho, kto verí, nás sprevádza po celý život a nikdy nás neopustí. Po celý život nám Otec hovorí: ‚Ty si môj milovaný syn, ty si moja milovaná dcéra‘ “^[4].

Tento zázrak pretrváva v duši každého kresťana v stave milosti. Vo všetkom, čo robíme, nech sme kdekoľvek a s kýmkoľvek, ideme s Kristom, naplňa nás jeho Duch a Otec nás ochraňuje. Celý kresťanov duchovný život je zameraný na to, aby sme si toto uvedomovali a osvojili si schopnosť kontemplácie uprostred všetkých našich aktivít. Ľudské srdce potrebuje rozlišovať a milovať každú Božskú osobu jednotlivo. [...] Chceme sa napíť zo studnice živej vody a nie je žiadnou zvláštnosťou, že celý deň prežívame v tomto bohatom a priezračnom

prameni prúdiaceho do večného života (porov. Jn 4,14). Slová sú zbytočné, pretože jazyk sa už nedokáže vyjadriť; rozum ostáva pokojný. Už sa nehovorí, iba nazerá. Duša sa dá do spevu a spieva novú pieseň, pretože cíti a vie, že Boh na ňu neustále a s láskou hľadí^[5].

^[1] Benedikt XVI, Homília, 13-I-2013.

^[2] Pápež František, Anjel Pána, 10-I-2021.

^[3] Sv. Josemaría, *Íst' s Kristom*, č. 65.

^[4] Pápež František, Audiencia, 9-V-2018.

^[5] Sv. Josemaría, *Boží Priatelja*, č. 306-307.

Miguel Forcada

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/ako-vo-
filme-moj-milovany-syn-jezisov-krst/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/ako-vo-filme-moj-milovany-syn-jezisov-krst/)
(08.08.2025)